

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyně Mgr. Lucií Trejbalovou ve věci

žalobce: X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Martinem Hrdlíkem
sídlem Pobřežní 648/1a, Praha 8

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2a

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2024, č. j. OSH 984/23-2/67.1/23304/Rg
KULK 62193/2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Tanvald (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 27. 10. 2023, č. j. OD/50570/Př-23/440-MJ.
2. Tímto rozhodnutím byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve spojení s porušením § 7 odst. 1 písm. c) uvedeného zákona. Přestupku se měl žalobce dopustit z nedbalosti tím, že dne 1. 8. 2023 v 8:35 hod. na pozemní komunikaci v ulici Krkonošská, u domu č. p. X v Tanvaldu, ve směru od Desné řídil motorové vozidlo X a za jízdy držel v ruce u svého levého ucha hovorové zařízení, mobilní telefon. Za přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Poté co správní orgán I. stupně obdržel od policie oznámení přestupku, včetně oznámení sepsaného na místě přestupku s žalobcem, dále úřední záznam o spáchání přestupku, fotografie a videozáznam z kamery umístěné v policejním vozidle, uznal žalobce vinným ze shora popsáného přestupku příkazem ze dne 14. 8. 2024, jemuž se žalobce bránil odporem.
4. Správní orgán I. stupně ve správním řízení pokračoval a přestupkové jednání žalobce projednal při ústním jednání dne 22. 9. 2023. Při něm provedl dokazování mj. oznámením přestupku a úředním záznamem o přestupku, fotografickou dokumentací přestupku, shlednutím videozáznamu jízdy žalobcova vozidla X. Byl proveden svědecký výslech policisty pprap. X, který vypověděl, že žalobce držel za jízdy v levé ruce telefon u levého ucha, tmavé barvy, obdélník ve tvaru telefonu. Uvedl, že bylo zataženo, déšť, ale do auta bylo vidět spolehlivě. S kolegou seděli ve vozidle a v jeden okamžik se shodli na tom, že řidič měl u levého ucha v levé ruce telefonní přístroj. Všimli si ho na cca 20 m, telefonní přístroj měl u ucha po celou dobu. Správní orgán I. stupně měl protiprávní jednání žalobce za prokázané shromážděnými podklady, především svědeckou výpovědí policisty, kterou považoval za věrohodnou, dále videozáznamem, na němž bylo zachyceno vozidlo žalobce, kdy přes čelní sklo bylo vidět na řidiče, který má levou ruku stále v poloze, v níž se drží telefon, u levého ucha.
5. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný se závěry správního orgánu I. stupně ztotožnil. Konstatoval, že přestupek byl prokázán zejména svědeckou výpovědí zasahujícího policisty. Tu s odkazem na závěry judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) považoval za věrohodnou s tím, že ani žalobce neuváděl nic, co by ji mělo zpochybnit. Uvedl, že policisté musí být odborně i zdravotní způsobilí, aby mohli vykonávat svou práci, a přestupky tohoto typu jsou obvykle vnímány samotnými pouze smysly policistů. V daném případě je výpověď policisty věrohodná a obsahuje podstatné skutečnosti, odpovídá jí pak pořízený videozáznam. Není tedy pravdou, že by policista nemohl přestupek vidět.

II. Žaloba

6. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného z důvodu nesprávné hodnocení provedených důkazních prostředků, zejména svědecké výpovědi zasahujícího policisty a pořízeného videozáznamu, a pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů napadeného rozhodnutí.
7. Podle žalobce byla svědecká výpověď policisty pprap. X nevěrohodná, neboť si protiřekl. Uvedl, že žalobce za jízdy držel v levé ruce u levého ucha telefonní přístroj, ale při bližším popisu si nebyl jistý, že se jednalo skutečně o telefon a jaké byl barvy. Konkrétně uvedl, že byl tmavé barvy a ve tvaru telefonu, takže obdélník. Tedy přiznal, že pouze viděl žalobce s předmětem obdélníkového tmavé barvy u ucha. Uvedl, také své pozorování provedl na vzdálenost asi 20 m. Pokud správní orgán poukázal na rozsudek NSS ze dne 24. 7. 2014, č. j. 10 As 108/2014-25, který řešil přestupek nepřipoutání se bezpečnostním pásem a konstatoval, že jde o přestupek pozorovatelný pouhým okem, a proto věrohodné svědectví policistů zpravidla představuje dostatečný důkaz i bez dokumentace fotografií či videozáznamem, namítal žalobce, že policisté pozorovali jízdu řidiče ze vzdálenosti asi 1 až 2,5 m při nikterak vysoké rychlosti. Žalobce již v řízení argumentoval, že v jeho případě šlo o situaci, kdy ho policisté pozorovali ze značné vzdálenosti, za vydatného deště a mlhy. Dle konstantní judikatury NSS, např. rozsudku ze dne 21. 10. 2019, č. j. 9 As 145/2018-32, je u obtížně pozorovatelných přestupků nutné rovněž zhodnotit, zda měli strážníci či policisté vůbec možnost spatřit spáchání takového přestupku. K takovému zhodnocení ze strany žalovaného nedošlo.
8. Žalobce dále nesouhlasil s hodnocením videozáznamu. Ani správní orgán I. stupně neuvedl, že by na něm bylo vidět, že žalobce v ruce drží telefon. Své chování žalobce hodnověrně vysvětlil tak, že se v danou chvíli bezděčně rukou dotýkal poraněného ucha. Za zcestné žalobce označil odůvodnění správního orgánu, že pokud si musel držet levé ucho, neměl by vůbec řídit motorové vozidlo. Možnost zachytit pomocí videozáznamu jednání žalobce byla úměrná cca dvacetimetrové vzdálenosti, ze které byl pořízen a panujícím deštivém počasí, navíc z pravé strany vozidla. Na videozáznamu není možné pozorovat nic víc, než že žalobce má přiloženou levou ruku u levého ucha. Z videozáznamu nevyplývá, že by držel mobilní telefon.
9. Pochybení spatřoval žalobce v tom, že bez řádného odůvodnění nebyly provedené další navrhované důkazy. Žalobce na místě kontroly uvedl, že u sebe mobilní telefon nemá. Policistům nabízel, že je vezme do bytu, aby jim ukázal, že mobilní telefon má doma. Nabízel i možnost nahlédnout do výpisu volání poskytnutého ze strany příslušného telefonního operátora. Toto policisté odmítli. Stejně tak správní orgán I. stupně nepřistoupil k provedení důkazu výpisem telefonních hovorů žalobce. Podle § 50 odst. 3 věty druhé zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, je přitom správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být uložena povinnost. Zároveň dle § 3 správního řádu je jeho úkolem zjistit stav věci tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti. Přestože skutková podstata daného přestupku nevyžaduje, aby byl přístroj v činnosti, mohlo provedení tohoto důkazu pomoci objasnit, zda ke tvrzenému přestupku skutečně došlo, zejména s ohledem na vnitřně rozpornou svědeckou výpověď

policisty a obsah videozáznamu. Neprovedení navrhovaného důkazu je správní orgán povinen odpovídajícím odůvodnit, rozhodnutí jen sumarizuje vyjádření policisty, který uvedl, že skutková podstata předmětného přestupku je naplněna pouhým držením mobilního zařízení během řízení vozidla, a ne telefonováním za jízdy. Správní orgán však zcela rezignoval na vlastní odůvodnění nepřipuštění navrhovaného důkazu. Jako důkaz žalobce označil výpis hovorů žalobce z jeho mobilního telefonu uvedeného čísla.

10. Žalobce zdůraznil, že v přestupkovém právu se uplatňují zásada presumpce neviny a zásada *in dubio pro reo*. Žalobce lze shledat vinným ze spáchání přestupku spočívajícího v držení mobilního telefonu v ruce při řízení motorového vozidla jen tehdy, pokud provedené důkazy po jejich vyhodnocení vytvoří dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nahlíženy jako celek nemohou vést k jinému závěru, než že žalobce mobilní telefon při řízení motorového vozidla držel v ruce, žalobce v tomto směru odkázal na rozsudek NSS ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-31, jehož závěry citoval. Podle žalobce v jeho případě požadované věrohodnosti výpovědi nebylo dosaženo, výpověď policisty byla, pokud jde o popis předmětu, který údajně držel žalobce u ucha, zcela vágní a navíc rozporná, neboť jednou mělo jít o mobilní telefon, jednou o obdélníkový předmět ve tvaru mobilního telefonu. Nutným předpokladem dosažení požadovaného důkazního standardu je, aby některý z policistů mohl vůbec něco takového vidět. Nic takového ve správním řízení zjišťováno nebylo a žalovaný se spokojil jen s výpověďmi policistů a konstatováním, že na videozáznamu lze pozorovat, že žalobce drží levou ruku u levého ucha.
11. Žalovaný tedy nesprávně zhodnotil provedené důkazní prostředky, které nedostatečně prokazují, že by žalobce spáchal daný přestupek, další důkazní prostředky navrhované žalobcem nepřipustil a tuto skutečnost ve svém rozhodnutí řádně neodůvodnil. Pro úplnost žalobce uvedl, že má v rámci bodového konta řidiče 0 trestných bodů a podání žaloby není motivováno hrozbou pozbytí řidičského oprávnění, ale výhradně jako obrana proti nezákonnému rozhodnutí žalovaného.
12. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, a požadoval nahradit náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

13. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí, více se k věci nevyjádřil. Žalovaný navrhoval, aby soud žalobu v celém rozsahu zamítnul.

IV. Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení jeho vydání předcházející, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s., přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu ve smyslu § 75 odst. 1 s. ř. s.

15. Podle § 3 správního řádu postupuje správní orgán ve správním řízení tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu nezbytném pro dodržení základních zásad správního řízení. Podle § 50 odst. 2 správního řádu podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán. Dle odst. 3 uvedeného ustanovení je správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Podle § 52 správního řádu není správní orgán při zjišťování skutkového stavu vázán návrhy účastníků na provedení důkazů, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Zmíněné povinnosti dopadají v řízení o přestupcích také na odvolací správní orgán, neboť obviněný z přestupku může uplatňovat nové skutečnosti a navrhopvat nové důkazy i v odvolání. Omezení stanovené v § 82 odst. 4 správního řádu na řízení o přestupku nedopadá (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115).
16. Správní řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů zakotvená v § 50 odst. 4 správního řádu. Podle ní není správní orgán vázán žádnými formálními pravidly, jež by stanovily, jaká je důkazní síla jednotlivých důkazních prostředků, není-li zákonem stanovena závaznost některého z podkladů. To však neznamená, že by závěry správního orgánu o skutkové stránce věci mohly být výsledkem libovůle. Skutkové závěry správních orgánů musí vyplynout z racionálního myšlenkového procesu odpovídajícímu požadavkům formální logiky, v jehož rámci bude důkladně posouzen každý z provedených důkazů jednotlivě a zároveň budou veškeré důkazy posouzeny v jejich vzájemné souvislosti. Tyto úvahy ohledně hodnocení provedených důkazů musí být v rozhodnutí správních orgánů přezkoumatelným způsobem vyjádřeny v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu a podléhají přezkumu správních soudů. Vyskytnou-li se mezi jednotlivými důkazy rozpory, je správní orgán v takové situaci povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné ze vzájemně protichůdných skutkových verzí (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005-84). Současně platí, že pokud nelze jednoznačně určit, která z variant skutkového stavu vyplývající z provedených důkazů odpovídá skutečnosti, je třeba při zachování zásady *in dubio pro reo* zvolit variantu pro obviněného z přestupku nejpriznivější.
17. Podstata žalobních námitek se týká porušení shora uvedených obecných tezí, směřuje do hodnocení svědecké výpovědi zasahujícího policisty jako věrohodné a hodnocení videozáznamu a prokázání protiprávního jednání žalobce – držení telefonního přístroje za jízdy u levého ucha – provedeným dokazováním.
18. V první řadě se musel soud zabývat namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí může být podrobeno přezkumu z hlediska uplatněných žalobních námitek. Podle ustálené judikatury jsou nepřezkoumatelná taková rozhodnutí, z nichž není zřejmé, jakými úvahami se soud při hodnocení skutkových a právních otázek řídil (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52; rozsudky NSS dostupné na www.nssoud.cz). Nepřezkoumatelný je také rozsudek, ve kterém soud opřel své rozhodnutí o skutečnosti v řízení nezjišťované či zjištěné v rozporu se zákonem (rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS). Nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů je i takový rozsudek, jehož odůvodnění si vnitřně odporuje (rozsudek NSS ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76). Tyto závěry jsou

přiměřeně aplikovatelné též ve vztahu k nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost má místo v případě zásadních vad rozhodnutí, které pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost nelze věcně přezkoumat. To může nastat také tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela, tedy i implicitně, reagovat (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45; či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64).

19. Napadené rozhodnutí soud za nepřezkoumatelné nepovažuje. Z jeho odůvodnění vyplývá, na základě jakých skutečností považoval žalovaný přestupkové jednání žalobce za prokázané, z jakých důvodů se ztotožnil se závěry a hodnocením provedeného dokazování, které zaujal správní orgán I. stupně. Žalovaný se vypořádal, byť stručně, i s uplatněnými odvolacími námitkami, včetně těch, které se týkaly hodnocení obsahu svědecké výpovědi zasahujícího policisty a její věrohodnosti. Vyjádřil se v tom smyslu, že svědecké výpovědi koresponduje videozáznam, a není proto pravdou, že by policista nemohl jednání žalobce vidět. Žalovaný se věnoval věrohodnosti výpovědi policisty, hodnotil jeho nezaujatost, vždy s citací relevantní judikatury NSS. Nic soudu nebránilo napadené rozhodnutí přezkoumat z hlediska žalobcem konkrétně uplatněných námitek.
20. Absenci řádného odůvodnění nelze rozhodnutí žalovaného ani rozhodnutí správního orgánu I. stupně vytýkat ani ve vztahu k žalobcem uplatněným důkazním návrhům – ověření faktu, že žalobce nechal telefon doma, a výpisu telefonních hovorů. Jak žalobce sám uvádí v žalobě, tyto návrhy uplatnil na místě vůči kontrolu provádějícím policistům. Tedy ještě před zahájením přestupkového řízení vydáním příkazu dne 14. 8. 2023. V průběhu správního řízení již žalobce důkazní návrhy vůči správnímu orgánu I. stupně neuplatnil, a to ani v rámci ústního jednání v reakci na provedené dokazování, a důkazní návrhy nevzněl ani v průběhu odvolacího řízení. Nemůže se tedy jednat o tzv. opomenuté důkazy, jak o nich hovoří žalobcem citovaná judikatura Ústavního soudu.
21. Otázka, zda bylo povinností správních orgánů provést tyto důkazy z vlastní iniciativy, aby naplnily zásadu materiální pravdy plynoucí z § 3, § 50 odst. 3 a § 52 správního řádu, souvisí s posouzením toho, zda podklady, které správní orgán I. stupně v řízení shromáždil, postačují k prokázání přestupku.
22. Kauzy sporného držení mobilního telefonu za jízdy motorovým vozidlem se objevují v judikatuře správních soudů nikoli ojediněle. Typicky zasahující policisté uvádějí, že řidič za jízdy telefonní přístroj či hovorové nebo jiné záznamové zařízení držel (popřípadě do něj i mluvil), zatímco řidič a případně posádka vozidla spáchání přestupku popírá. V takové situaci je dle judikatury správních soudů třeba řádně vyhodnotit věrohodnost a konzistentnost svědeckých výpovědí. Pro danou situaci se k otázce věrohodnosti zasahujícího policisty opakovaně vyslovila judikatura NSS, např. ve věcech sp. zn. 1 As 64/2008, 4 As 19/2007, 7 As 105/2010, 7 As 83/2010, 2 As 52/2011, 9 As 145/2018. Již v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114, NSS soud konstatoval, že: *„K osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout*

újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil.“

23. Soud zdůrazňuje, že otázka věrohodnosti svědecké výpovědi policisty vypovídajícího o tom, že obviněný řidič držel za jízdy v ruce telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení, vystupuje do popředí z důvodu, že „*Možnost připuštění svědecké výpovědi strážníka městské policie jako jediného důkazu o spáchání přestupku pak vyplývá z povahy daného přestupku. Držení hovorového zařízení řidičem při jízdě ve vozidle totiž patří mezi obtížně zachytitelné přestupky (taková jednání, které lze z velké vzdálenosti pozorovat jen stěží a která se navíc odehrávají uvnitř jedoucího vozidla obviněného), byť pozorovatelné pouhým okem (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 - 27, a ze dne 2. 3. 2012, č. j. 8 As 100/2011 - 70). U těchto obtížně zachytitelných přestupků je proto třeba klást vyšší nároky na přesvědčivost důkazů (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 as 102/2010 – 86), a tedy věrohodnost svědecké výpovědi strážníků, kterou mohou mj. snižovat především důkazy svědčící o jejich zaujatosti vůči osobě obviněného nebo o narušení jeho nestrannosti způsobené např. způsobem jejich hodnocení a odměňování (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 - 63). Nedostatků nestrannosti strážníků může nasvědčovat také zbytečná a neobvyklé důkladná prohlídka vozidla, která následovala poté, co obviněný řidič odmítl podepsat souhlas s blokovou pokutou za přestupek (srov. výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 83/2010 - 63). U obtížně pozorovatelných přestupků je pak nutné rovněž zhodnotit, zda měli strážníci ji vůbec možnost spatřit spáchání takového přestupku.“ (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2018, č. j. 7 As 69/2018-37).*
24. V projednávaném případě nelze hodnotit svědeckou výpověď pprap. Musílka jako rozpornou z důvodů, které namítal žalobce. Výpověď vyznívá jednoznačně tak, že svědek viděl, jak žalobce za jízdy držel v levé ruce u levého ucha telefonní přístroj. Popsal také, že telefon byl tmavé barvy. Vyjádření, že se jednalo o obdélník tvaru telefonu, hodnotu svědecké výpovědi nesnižuje. Toto vyjádření svědka lze chápat jako uvedení detailů, podle kterých svědek poznal, že šlo o telefonní přístroj. Svědek vypověděl, že se s kolegou, se kterým seděl uvnitř vozidla, shodli v jeden okamžik na tom, že žalobce držel u levého ucha v levé ruce telefonní přístroj, a to celou dobu. Výpověď odpovídá obsahu oznámení o přestupku i úřednímu záznamu o přestupku, které byly sepsány bezprostředně po pozorování popsaného protiprávního jednání. Žalobce pak neuváděl nic, co by vyvracelo hodnocení žalovaného, že se v případě pprap. Musílka jednalo o nezaujatého policistu, který neměl zájem na výsledku řízení, a proto lze jeho výpověď považovat za věrohodnou. V tomto směru je třeba považovat hodnocení svědecké výpovědi za správné a logické, zcela odpovídající shora citovaným závěrům NSS. Lze dodat, že absence popisu dalších detailů telefonního přístroje, např. jeho přesné barvy či přesné velikosti, věrohodnost výpovědi nesnižuje natolik, aby z ní nemohly správní orgány vycházet (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27; či ze dne 21. 10. 2019, č. j. 9 As 145/2018-32).
25. Svědeckou výpověď podporuje i obsah videozáznamu z policejní kamery. Je z něj patrné, že policisté jednoznačně mohli do kabiny žalobcova vozidla vidět, a to od okamžiku, kdy se vozidlo přiblížilo cca na uvedenou vzdálenost 20 m, až do doby, kde minulo policejní vozidlo. Není tedy pravdou, že by byl žalobce pozorován pouze ze vzdálenosti cca 20 m. Do kabiny vozidla bylo vidět skrze přední okno policejního vozidla a následně krátce i z pravého bočního okénka. Přestože pršelo, viditelnost byla dobrá, byl vidět řidič i poloha

jeho levé ruky u levého ucha, jak svědek pprap. Musílek popsal, a to po celou dobu, kdy bylo do kabiny vozidla vidět.

26. Rovněž soud neshledal důvod nevěřit svědecké výpovědi nezaujatého policisty, které předcházely podrobný popis žalobcova protiprávního jednání v oznámení přestupku a odpovídá jí i kamerový záznam. Svědek vypověděl, že si oba s kolegou všimli toho, že žalobce za jízdy drží u levého ucha v levé ruce telefonní přístroj, jak bylo uvedeno v oznámení přestupku sepsaném na místě a úředním záznamu rovněž sepsaném v den spáchání přestupku. Skutečnost, že v detailu není na kamerovém záznamu telefonní přístroj v žalobcově ruce vidět, věrohodnost svědecké výpovědi a dalších listinných podkladů nesnižuje natolik, aby tyto důkazy k prokázání protiprávního jednání nepostačovaly. Ostatně kamera je ve vozidle umístěna na trochu jiném místě, než z jakého kabiny žalobcova vozidla pozorovali policisté, kteří oba na vlastní oči viděli žalobce držet u levého ucha telefonní přístroj. Naopak shromážděným spisovým materiálem bylo porušení zákazu stanoveného v § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu bez důvodných pochybností prokázáno. Žalobcova obrana, že se v danou dobu jen držel za ucho z důvodu bolestivého zranění, se jeví jako účelové tvrzení, jímž se přestupci v případě porušení uvedeného ustanovení zákona o silničním provozu obvykle snaží vyvinit.
27. Nebylo tedy vadou řízení, jestliže za dané důkazní situace správní orgány neprováděly další dokazování. Ani soud neshledal potřebu dokazování doplnit výpisem telefonních hovorů z žalobcem uvedeného čísla mobilního telefonu. Spáchání přestupku bylo dostatečně prokázáno. Dále soud podotýká, že podstata přestupkového jednání spočívá v držení telefonního přístroje za jízdy, nikoli přímo volání. Nadto žalobce nemusí mít pouze jediné telefonní číslo, např. se mohlo jednat o služební telefon. I proto soud k navrhanému dokazování nepřistoupil.

V. Závěr a náklady řízení

28. Na základě shora uvedené argumentace soud žalobu jako nedůvodnou zamítl postupek podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Ve věci rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce i žalovaný s tímto postupem souhlasili.
29. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
30. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 5. prosince 2024.

Mgr. Lucie Trejbalová
samosoudkyně